

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **Ing. K. N.**
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2020, č. j. 128856/2020/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 9. 2019, č. j. MEUPDY/0057760/DPP/2019/PHa (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 285/2018 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, když dne 10. 1. 2019 v 11:07 hodin na silnici č. I/38 v obci Poděbrady na ulici Kovanická mezi úrovní domů čp. X a čp. X v měřeném úseku 184,1 m řídil blíže nezjištěný řidič žalobcem provozované osobní vozidlo tovární značky M. B., registrační značky X, rychlostí nejméně 62 km.h⁻¹, čímž v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 12 km.h⁻¹. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě předně namítá, že přestupkové řízení nebylo řádně zahájeno, jelikož oznámení o zahájení řízení nebylo ve smyslu § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) doručeno společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o., které podáním ze dne 30. 1. 2019 zmocnil k zastupování v případě zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla.
3. Žalobce dále namítá, že přestupkové řízení ani nebylo možné zahájit, jelikož nebyly splněny podmínky stanovené § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. V této souvislosti žalobce upozorňuje, že v době zahájení přestupkového řízení nebylo pravomocně zastaveno řízení s totožným předmětem, tj. řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu vedené se žalobcem jako s řidičem vozidla. Podle žalobce tak s ním nemělo být přestupkové řízení jako s provozovatelem vozidla vůbec vedeno pro překážku litispendence, resp. překážku věci rozhodnuté. Žalobce je dále přesvědčen, že usnesení správního orgánu I. stupně, č. j. MUPDY/0026298/DOPP/2019/PHa, jímž bylo ve spojení s usnesením žalovaného, č. j. 082574/2019/KUSK, k 24. 4. 2020 pravomocně zastaveno řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním, je nezákonné.
4. Žalobce rovněž namítá, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu. Podle žalobce bylo měření rychlosti provedeno v rozporu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění zákona č. 248/2017 Sb. (dále jen „zákon o obecní policii“), podle kterého je nutné vhodným způsobem zveřejnit informaci o zřízení automatických technických systému k pořizování záznamů pro plnění úkolů obecní policie. Žalobce má za to, že obecní policie informaci o zřízení technického zařízení nijak nezveřejnila, přičemž namítá, že správní orgány tuto skutečnost zcela opomenuly.
5. Žalobce dále namítá, že v daném případě měřila rychlost obecní policie, aniž by bylo prokázáno, že tak činila v souladu s § 79a zákona o silničním provozu na místě určeném policií. V tomto ohledu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016 - 37.
6. Žalobce dále poukazuje na rozpor mezi výrokem o trestu a odůvodněním prvostupňového rozhodnutí. Zatímco podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu lze za předmětný rozsudek uložit pokutu do 10 000 Kč, správní orgán I. stupně vycházel ze sankčního rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Podle žalobce je nezákonný rovněž výrok o vině, jelikož neobsahuje odkaz na konkrétní ustanovení definující skutkovou podstatu, jejíž znaky mělo údajné protiprávní jednání vykazovat.
7. Žalobce dále namítá, že v daném případě bylo měřeno úsekovým rychloměrem, aniž byla prokázána jeho kalibrace a délka měřeného úseku. Ověřovací list založený ve správní spise podle žalobce osvědčuje pouze funkčnost předmětného rychloměru, nikoliv fakticitu jeho umístění a vzdálenost mezi kamerou umístěnou na začátku a konci měření. Žalobce tvrdí,

že délku měřeného úseku stanovil „nějaký člověk“, aniž by bylo zřejmé, kdo tak učinil, na jakém základě, resp. zda a případně kdo vzdálenost přeměřoval. Výstup z rychloměru podle žalobce neprokazuje skutečnou rychlost jízdy vozidla.

8. Ve zbývající části písemného podání, v němž je obsažena výše specifikovaná žaloba, vyjadřuje žalobce nesouhlas se zveřejněním svých osobních údajů, jakož i osobních údajů svého zástupce, a dále se zveřejněním tohoto rozsudku na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.
9. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě uvádí, že nedatované podání žalobce, které správní orgán I. stupně obdržel dne 31. 1. 2019, obsahuje zmocnění pouze pro neurčité a ještě nezahájené řízení, a proto jej nelze považovat za řádně udělenou plnou moc k zastupování. Žalovaný dále upozorňuje, že předmětné podání učinil žalobce jako fyzická osoba, zatímco přestupkové řízení v posuzované věci bylo se žalobcem zahájeno jako s podnikající fyzickou osobou. Podle žalovaného nemá odvolání proti usnesení o zastavení řízení odkladný účinek, a proto bylo řízení o přestupku provozovatele vozidla zahájeno zákonným způsobem. K námitce týkající se porušení § 79a zákona o silničním provozu žalovaný odkázal na „*Určení míst k měření rychlosti*“ vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje ze dne 30. 6. 2009, č. j. KRPS-65213/ČJ-2009-010806 (dále jen „sdělení Policie ČR“), které je veřejně dostupné na webových stránkách http://www.mesto-podebrady.cz/assets/File.ashx?id_org=12349&id_dokumenty=38392. Ohledně námítky porušení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii pak žalovaný odkázal na webové stránky <http://www.mesto-podebrady.cz/mereni-rychlosti/d-38391/p1=37148>, na nichž byla zveřejněna informace o zřízení předmětného úsekového rychloměru. Podle žalovaného byla žalobci uložena pokuta v souladu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu na samé spodní hranici zákonné sazby. Stran správnosti měření žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017 - 42.

II. Skutková zjištění ze správního spisu

10. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti:
11. Správní orgán I. stupně obdržel dne 11. 1. 2019 od Městské policie Poděbrady (dále jen „obecní policie“) oznámení o podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, který měl spáchat blíže nezjištěný řidič tím, že dne 10. 1. 2019 v 11:07 hodin na silnici č. I/38 v obci Poděbrady směr Nymburk na ulici Kovanická v měřeném úseku 184,1 m řídil žalobcem provozované osobní vozidlo tovární značky Mercedes Benz, registrační značky X, rychlostí nejméně 62 km.h⁻¹ v místě, kde byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km.h⁻¹. Přestupek byl zjištěn silničním rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0024. Přílohou oznámení je protokol o měření průměrné rychlosti žalobcem provozovaného vozidla s fotodokumentací tohoto vozidla. Součástí správního spisu je i ověřovací list ze dne 6. 12. 2018, č. 8012-OL-70544-18 (dále jen „ověřovací list“), k předmětnému rychloměru.
12. Žalobce byl dne 24. 1. 2019 vyzván k zaplacení částky 700 Kč a poučen o možnosti sdělit správnímu orgánu I. stupně údaje o totožnosti řidiče vozidla.
13. Správní orgán I. stupně obdržel dne 31. 1. 2019 „*SDĚLENÍ K ŘIDIČI VOZIDLA*“, v němž žalobce uvedl, že vozidlo řídil on sám, přičemž se omluvil za ohrožení, které svým jednáním způsobil. Zároveň žalobce pro případ, že dojde k zahájení řízení o přestupku

podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, zmocnil společnost Pomáháme a chráníme, s.r.o. k zastupování v celém takovémto řízení.

14. Dne 21. 2. 2019 vydal správní orgán I. stupně příkaz, č. j. MEUPDY/0011957/DOPP/2019/PHa, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 a § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor. Správní orgán I. stupně poté předvolal žalobce k ústnímu jednání, k němuž se žalobce ani jeho zástupce P. K. nedostavil. Usnesením ze dne 30. 4. 2019, č. j. MEUPDY/0026298/2019/PHa, správní orgán I. stupně řízení o předmětných přestupcích zastavil podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění zákona č. 285/2018 Sb. (dále jen „zákon o přestupcích“). Proti tomuto usnesení podal žalobce blanketní odvolání.
15. Dne 20. 6. 2019 doručil správní orgán I. stupně žalobci příkaz ze dne 12. 6. 2019, č. j. MEUPDY/0036949/DOPP/2019/PHa (dále jen „příkaz ze dne 12. 6. 2019“), jímž ho uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jelikož jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, když se blíže nezjištěný řidič dopustil výše popsaného překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. (jejímž jménem jednal P. K.), blanketní odpor. Na výzvu správního orgánu I. stupně předložil žalobce plnou moc ze dne 23. 6. 2019, kterou udělil společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. pro zastupování v předmětném řízení.
16. Správní orgán následně předvolal žalobce k ústnímu jednání, k němuž se žalobce bez náležité omluvy nedostavil. Poté vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, proti kterému podal žalobce blanketní odvolání, které ani na výzvu správního orgánu I. stupně nedoplnil. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobcovo odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Průběh jednání a posouzení věci soudem

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
18. Při jednání soudu zástupkyně žalovaného setrvala na dosavadním procesním stanovisku žalovaného, nad rámec důkazů navržených ve vyjádření navrhla doplnit dokazování ověřovacím listem k měřicímu zařízení č. 8012-OL-70544-18, dále náhledem z webové stránky <http://www.mesto-podebrady.cz/mereni-rychlosti/d-38391/pl=37148>, k čemuž předložila příslušný náhle obrazovky (printscreen), a dále projektovou dokumentací k měřicímu zařízení mající obsahovat údaje o vzdálenostech měřících součástí. Žalobce se z účasti na jednání omluvil.
19. Soud při jednání doplnil dokazování těmito důkazními prostředky:

- a) webovými stránkami města Poděbrady (v jednací síni promítnuto na velkoplošných obrazovkách), konkrétně na URL odkazu <http://m.mesto-podebrady.cz/mereni-rychlosti-v-kovanicke-ulici/d-20322> a zde publikovaného oznámení Městského úřadu Poděbrady „Měření rychlosti v Kovanické ulici s datem publikace 19. 1. 2016,
- b) vytištěným náhledem obrazovky (printscreenem) z webových stránek ad a),
- c) navštívením webových stránek internetových novin Nymburský deník.cz (v jednací síni promítnuto na velkoplošných obrazovkách) konkrétně na URL odkazu https://nymbursky.denik.cz/zpravy_region/ridici-pozor-radar-meri-od-vikendu-vsechna-auta-20171211.html a zde publikovaným článkem Miroslava S. Jilemnického „Řidiči, pozor! Radar měří od víkendu všechna auta“, s datem publikace ke dni 11. 12. 2017;
- d) vytištěným náhledem obrazovky (printscreenem) z webových stránek ad d);
- e) přípisem Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje ze dne 30. 6. 2009, č. j. KRPS-65213/ČJ-2009-010860, označeného „Určení míst k měření rychlosti vozidel“ (dále jen „sdělení Policie ČR ze dne 30. 6. 2009“);
- f) žalovaným předloženým náhledem obrazovky (printscreenem) z webové stránky <http://www.mesto-podebrady.cz/mereni-rychlosti/d-38391/pl=37148> a zde publikovaná oznámení Městského úřadu Poděbrady „Měření rychlosti ve správním obvodu katastru města Poděbrady“ a „Úsekové měření rychlosti – Poděbrady, Kovanická ul.“ s datem publikace 20. 1. 2021.

Skutková zjištění učiněná na základě provedení těchto důkazů soud pro přehlednost shrnuje a hodnotí až v souvislosti s vypořádáním jednotlivých žalobních bodů (viz níže).

- 20. Soud se nejprve zabýval žalobním bodem, podle kterého nebylo vůči žalobci řádně zahájeno přestupkové řízení, jelikož správní orgán I. stupně nedoručil oznámení o zahájení řízení v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu jeho zástupci.
- 21. Podle § 34 odst. 2 správního řádu „[s] výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.“
- 22. Soud připouští, že podání označené jako „SDĚLENÍ K ŘIDIČI VOZIDLA“, které správní orgán I. stupně obdržel dne 31. 1. 2019 v rámci řízení o přestupku řidiče vozidla, ve svém posledním odstavci obsahovalo platné zmocnění udělené společností Pomáháme a chráníme, s.r.o. k zastupování žalobce v případném řízení o přestupku provozovatele vozidla. Správní řád nevylučuje, aby byla plná moc k zastupování udělena před samotným zahájením správního (přestupkového) řízení. Řízení, pro které bylo zmocnění uděleno, bylo v kontextu předcházejícího přestupkového řízení dostatečně určitě specifikováno („v případě, že dojde k zahájení přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“). Na platnost plné moci přitom nemá vliv skutečnost, že žalobcovo podání nebylo datované, rozhodné je, zda správní orgán o existenci plné moci k danému okamžiku věděl. Neobstojí ani argumentace žalovaného, že plná moc byla udělena žalobcem jakožto fyzickou osobou, zatímco přestupkové řízení v posuzované věci bylo vedeno proti žalobci jakožto podnikající fyzické osobě. Pro přestupkovou odpovědnost provozovatele vozidla [srov. § 2 písm. b) zákona o silničním provozu] totiž není otázka, zda je tento fyzickou, podnikající fyzickou nebo právnickou osobou, jakkoliv podstatná.
- 23. Soud přesto neshledal, že by nedoručení příkazu ze dne 12. 6. 2019 (prvního úkonu v řízení, jímž bylo současně zahájeno přestupkové řízení ve vztahu k odpovědnosti

provozovatele) žalobcově zástupci představovalo takovou vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu směřuje k ochraně zastoupeného účastníka z hlediska plynutí procesní lhůt. Žalobce příkaz ze dne 12. 6. 2019 osobně převzal, zjevně jeho obsahu porozuměl a obrátil se na svého zástupce, který proti předmětnému příkazu podal v zákonné lhůtě blanketní odpor. V průběhu přestupkového řízení týkajícího se odpovědnosti provozovatele navíc tento nový žalobcův zástupce předložil řádnou plnou moc s datem 23. 6. 2019 (tentokrát již „neskrytou“ v běžném podání učiněném v rámci jiného přestupkového řízení), načež správní orgán I. stupně doručoval písemnosti zásadně již jen zástupci. Žalobce tak nebyl na svých procesních právech v konečném důsledku nijak zkrácen (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001, č. 23/2003 Sb. NSS, a ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 60/2016 - 26).

24. Žalobce dále namítal, že nebyly splněny podmínky pro zahájení přestupkového řízení, jelikož řízení s totožným předmětem vedené proti žalobci jakožto řidiči předmětného vozidla nebylo pravomocně skončeno.
25. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu „[o]becní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud **učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku**, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a
 - a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno“ (zvýraznění doplnění zde i dále soudem).
26. Mezi účastníky není sporu o tom, že řízení o přestupku řidiče bylo pravomocně zastaveno až k datu 24. 4. 2020. Přestupkové řízení v posuzované věci bylo proti žalobci zahájeno již dne 20. 6. 2019 okamžikem doručení příkazu ze dne 12. 6. 2019.
27. Soud dává žalobci zčásti za pravdu, že správní orgán I. stupně měl před zahájením řízení o přestupku provozovatele vozidla správně vyčkat na pravomocné zastavení předcházejícího řízení o přestupku řidiče. V tomto ohledu neobstojí argumentace žalovaného, že odvolání proti usnesení o zastavení přestupkového řízení nemá odkladný účinek (srov. § 76 odst. 5 větu druhou správního řádu). Napadené usnesení se totiž po podání odvolání stává pouze předběžně vykonatelným (srov. § 74 odst. 1 větu druhou správního řádu), nikoliv však pravomocným (tedy závazným a nezměnitelným).
28. Soud ovšem nepřehlédl, že skutečným cílem procesní strategie žalobce, resp. jeho zástupce v přestupkovém řízení bylo pouze dosažení zániku přestupkové odpovědnosti v důsledku uplynutí promlčecí doby a vytvoření případného prostoru k uplatnění tohoto žalobního bodu. Účelem § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu je, aby byl za spáchání přestupku primárně potrestán řidič vozidla na základě subjektivní odpovědnosti a až subsidiárně provozovatel vozidla na základě objektivní odpovědnosti. Žalobce se nicméně od počátku snažil dosáhnout pouze toho, aby za přestupek nebyl potrestán nikdo (řidič ani provozovatel), o čemž svědčí zejména skutečnost, že na výzvu správního orgánu I. stupně ve „SDĚLENÍ K ŘIDIČI VOZIDLA“ označil za řidiče sám sebe (přičemž vyjádřil nad svým činem lítost a ochotu celou záležitost vyřešit), načež vůči správním orgánům postupoval nanejvýš procesně pasivně, neúčastnil se ústních jednání a činil pouze blanketní podání.

Žalobci přitom muselo být zřejmé, že jeho sdělení má povahu vysvětlení podle § 137 odst. 4 správního řádu, které nelze v přestupkovém řízení použít jako důkazní prostředek (srov. rozsudky NSS ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018 - 34, ze dne 7. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019 - 28, nebo nedávný rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2021, č. j. 50 A 20/2020 - 21). Soud proto nemá pochyb o tom, že se žalobce svým sdělením pouze snažil zabránit odložení věci pro nezjištění osoby řidiče [srov. § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu], které by vedlo k dřívějšímu zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Takový postup ostatně žalobce zcela zjevně předpokládal, neboť již ve svém podání označené jako „*SDĚLENÍ K ŘIDIČI VOZIDLA*“ udělil společnosti Pomáháme a chráníme, s.r.o. plnou moc k zastupování v takovém řízení. K pochybení správního orgánu I. stupně, který po učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku (řidiče vozidla) nevyčkal na pravomocné zastavení řízení, tak nikoliv nezanedbatelnou měrou přispěl sám žalobce svou obstrukční procesní strategií. Žalobcovo jednání tudíž nelze charakterizovat jinak než jako zjevné zneužití práva, které nepožívá právní ochrany (srov. např. rozsudky NSS ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 - 39, nebo ze dne 12. 6. 2019, č. j. 2 As 125/2018 - 46). S ohledem na uvedené tedy soud shrnuje, že nevyčkání na pravomocné ukončení přestupkového řízení týkající se odpovědnosti řidiče nepředstavuje procesní vadu takové intenzity, která by v konečném důsledku měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, navíc je tato vada zjevně bez vlivu na učiněná skutková zjištění a na hmotněprávní posouzení. Vzhledem k tomu není tento žalobní bod důvodný.

29. K žalobním námitkám stran nezákonnosti rozhodnutí vydaných v řízení o přestupku řidiče soud konstatuje, že tato argumentace přesahuje meze soudního přezkumu napadeného rozhodnutí a soud se jí proto podrobněji nezabýval. Soudu v tomto řízení totiž nepřísluší hodnotit zákonnost rozhodnutí vydaných v jiných řízeních, která jsou ve správním soudnictví samostatně přezkoumatelná. Otázka zákonnosti či věcné správnosti těchto rozhodnutí je mimo meritum projednávané věci.
30. Pokud jde o otázku vlastního změření rychlosti žalobcova vozidla, pak toto soud považuje za dostatečně prokázané na základě obecní policií předloženého protokolu o měření průměrné rychlosti ze dne 10. 1. 2019 ve spojení s připojeným ověřovacím listem č. 8012-OL-70544-18 (který je součástí správního spisu, proto navzdory návrhu žalovaného nebylo nutno touto listinou provádět důkaz, srov. rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2020, č. j. 3 As 79/2018 - 18). Namítal-li žalobce nedostatky kalibrace silničního rychloměru a prokázání délky měřeného úseku, pak tyto námitky považuje soud za zcela spekulativní. Již zmiňovaný ověřovací list č. 8012-OL-70544-18 ve smyslu § 9 odst. 2 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, představuje osvědčení o řádně provedené kalibraci předmětného typu rychloměru v souladu s etalony Českého metrologického institutu. Soud podotýká, že zkouška předmětného rychloměru byla provedena dne 6. 12. 2018, tedy krátce před spácháním posuzovaného přestupku žalobcem. Předmětný ověřovací list rovněž obsahuje údaj o umístění silničního rychloměru („*Poděbrady, Přední Lhota, ulice Kovanická, silnice I/38*“), přičemž délka měřeného úseku, tj. 184,1 metrů je patrná z údajů automaticky vygenerovaných do protokolu o měření průměrné rychlosti, jakož i z fotodokumentace žalobcem provozovaného vozidla. Zcela mylná je žalobcova domněnka, že délku měřeného úseku stanovil „nějaký člověk“. Kamery předmětného rychloměru totiž byly na příslušném úseku silnice I/38 zabudovány stacionárně, přičemž nic nenásvědčuje tomu, že by s nimi bylo v době měření rychlosti jakkoliv manipulováno.

31. S ohledem na výše uvedené soud nemá pochybnosti o řádné instalaci a provozuschopnosti zkoumaného měřicího zařízení, a proto pro nadbytečnost již neprováděl žalovaným navrhovaný důkaz projektovou dokumentací k měřicímu zařízení.
32. Další okruh žalobních námitek se týká uveřejnění informace o měření ze strany obecní policie.
33. Podle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii „[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů.“ Podle odst. 2 téhož ustanovení „[v] případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je **obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.**“
34. Forma uveřejnění takové informace přitom není zákonem dána. Dle komentářové literatury „[z]ákonodárce nijak vhodný způsob zveřejnění nedefinoval, volí jej tedy obec dle svého uvážení, zpravidla by měla být veřejnost o zřízení těchto systémů informována prostřednictvím zveřejnění na úřední desce obce po dobu nejméně 15 dnů a zveřejnění na elektronické úřední desce, případně **na webových stránkách obce** či obecní policie; vhodné je též zveřejnění **v místním periodiku vydávaném obcí**. Mnohé obce podávají tuto informaci na pozemních komunikacích a dalších přístupových trasách do obce - tento způsob ovšem zbytečně kolem silnic vytváří další značení“ (ŠEBESTA, Patrik. § 24b. Zákon o obecní policii – komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2016, dostupné v systému ASPI, srov. VETEŠNÍK, Pavel a JEMELKA, Luboš. § 24b. Zákon o obecní policii. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 360.).
35. NSS v rozsudku ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 - 39, uvedl, že „[n]ejde zároveň o informaci, u níž by bylo nezbytnou podmínkou oficiální zveřejnění na úřední desce, byť takové zveřejnění je též vhodné, jak plyne z právě citovaného komentáře. Z ničeho však neplyne, že by právě pouze uveřejnění na úřední desce bylo jediným možným uveřejněním ‚vhodným způsobem‘, neboť tak zákon nezní. **Zveřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce.** Nelze trvat na tom, aby musela obec prokazovat, že se s touto informací seznámil či mohl seznámit i sám stěžovatel, ať už materiálně či formálně. Za situace, kdy bylo prokázáno, že ke zveřejnění informace o umístění automatického technického systému došlo vhodným způsobem, NSS dále neřešil, zda by případné nezveřejnění mělo vliv na samotnou zákonnost pořízeného záznamu“ (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 6. 2020, č. j. 8 As 327/2018 - 45, bod 21, a ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019 - 39, bod 23). Podstatná je dále skutečnost, že informace o zřízení automatického technického systému musela být prokazatelně uveřejněna přede dnem spáchání přestupku (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019 - 35, bod 20, a ze dne 27. 1. 2021, č. j. 2 As 52/2020 - 46, bod 17).
36. K prokázání skutečnosti, že informace o zřízení silničního rychloměru na ulici Kovanická v obci Poděbrady – Přední Lhota byla ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii vhodným způsobem uveřejněna přede dnem spáchání přestupku, soud zjistil ze sdělení Městského úřadu Poděbrady „Měření rychlosti v Kovanické ulici“ (jímž doplnil dokazování), které bylo publikováno dne 19. 1. 2016 na webových stránkách města Poděbrady (<http://m.mesto-podebrady.cz/mereni-rychlosti-v-kovanicke-ulici/d-20322>). Z tohoto sdělení soud zjistil, že silniční rychloměr v ulici Kovanická byl uveden do provozu v

průběhu měsíce ledna roku 2016. Jak soud dále zjistil z článku Miroslava S. Jilemnického „Řidiči, pozor! Radar měří od víkendu všechna auta“, který byl publikován dne 11. 12. 2017 v internetových novinách Nymburský deník.cz (ke dni vyhlášení rozsudku dostupný na URL adrese https://nymbursky.denik.cz/zpravy_region/ridici-pozor-radar-meri-od-vikendu-vsechna-auta-20171211.html), první úsekový radar na Nymbursku byl uveden do provozu v Přední Lhotě u Poděbrad, tedy právě v místě, které bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí označeno jako místo spáchání přestupku.

37. S ohledem na výsledky doplněného dokazování má soud za prokázané, že informace o zřízení předmětného silničního rychloměru byla v souladu s § 24b odst. 1 zákona o obecní policii vhodným způsobem uveřejněna již přede dnem spáchání přestupku (10. 1. 2019). Z hlediska přestupkové odpovědnosti je podstatné, že žalobce měl objektivně možnost se s takovou informací seznámit, nikoliv zda se s ní fakticky seznámil. Nelze přitom správním orgánům vytýkat, že se otázkou zveřejnění informace o zřízení předmětného silničního rychloměru nezabývaly, pokud byl žalobce v průběhu přestupkového řízení zcela procesně pasivní a tuto námitku vznesl až v řízení před soudem (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019 - 39, bod 21, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, bod 44).
38. Pokud jde o náhled obrazovky (printscreenem) z webové stránky <http://www.mesto-podebrady.cz/mereni-rychlosti/d-38391/pl=37148> a zde publikovaná oznámení Městského úřadu Poděbrady „Měření rychlosti ve správním obvodu katastru města Poděbrady“ a „Úsekové měření rychlosti – Poděbrady, Kovanická ul.“ předložený žalovanou při jednání, pak soud podotýká, že zmiňované oznámení uvádí datum publikace 20. 1. 2021, tedy až po spáchání přestupku, potažmo až po vydání napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Z hlediska soudního přezkumu tedy nejsou poznatky plynoucí z tohoto důkazu zcela relevantní, neboť pro rozhodování soudu je klíčový skutkový, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.) Ve vztahu k nyní posuzované věci tedy předmětný důkaz může nanejvýš dokreslovat celkový kontext a představovat dílčí indicii k tomu, že město Poděbrady o existenci měřicího zařízení nadále průběžně informuje.
39. Další okruh žalobních námitek směřuje proti nedostatku pravomoci obecní policie provádět měření rychlosti.
40. Podle § 79a zákona o silničním provozu „[z]a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna **měřit rychlost vozidel**. Obecní policie tuto činnost vykonává **výhradně na místech určených policií**, přitom postupuje v součinnosti s policií.“
41. Z jazykového výkladu citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že užitý termín „výhradně“ znamená výlučně, tj. toliko a pouze za těchto podmínek musí obecní policie při výkonu činnosti měření vozidel následovat pokyny Policie ČR (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016 - 37, bod 48)
42. Jak soud zjistil z obsahu sdělení Policie ČR ze dne 30. 6. 2009, z něhož zjistil, že ulice Kovanická v obci Poděbrady – Přední Lhota byla Policií ČR určena k měření rychlosti vozidel. Jak rovněž plyne z obsahu předmětného sdělení Policie ČR ze dne 30. 6. 2009, jednalo se o odpověď na dotaz Městské policie Poděbrady, z čehož je zjevné, že šlo o důsledek kooperace mezi oběma zmiňovanými bezpečnostními složkami. Soud proto

nemá pochyb o tom, že obecní policie měřila rychlost žalobcem provozovaného vozidla v souladu s § 79a zákona o silničním provozu v úseku určeném Policií ČR.

43. Další okruh žalobních námitek brojí proti výši sankce.
44. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu „[z]a přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.“
45. V posuzované věci byl žalobci za jeho protiprávní jednání uložen s odkazem na § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně správně uvedl, že za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, lze podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Správní orgán I. stupně tak žalobci uložil pokutu na samé spodní hranici zákonné sazby, kterou určil v intencích § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobní bod ohledně rozporu mezi výrokem o trestu a odůvodněním prvostupňového rozhodnutí tak není důvodný.
46. Poslední okruh námitek je založen na argumentaci, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud ve výroku o vině neodkázal na konkrétní ustanovení, jehož znaky mělo žalobcovo protiprávní jednání vykazovat.
47. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že „[p]rovozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“ Tato skutková podstata odkazuje na povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle které „[p]rovozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“ Pravidlo, které blíže nezjištěný řidič porušil, stanovuje § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu takto: „V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.“
48. V nyní posuzované věci správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití jeho vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, když blíže nezjištěný řidič překročil v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 12 km.h⁻¹. Všechna tato zákonná ustanovení jsou ve výroku o vině zmíněna, přičemž je zde dostatečným a srozumitelným způsobem vyličen i popis skutkových okolností, v nichž je spatřováno naplnění zmiňovaných zákonných ustanovení. Soudu proto není zřejmé, co má žalobce na mysli tím, že výrok „neobsahuje veškeré odkazy na právní ustanovení“, neboť posuzovaný výrok o vině relevantní odkazy na přílehlavá zákonná ustanovení zcela očividně obsahuje.
49. Argumentoval-li žalobce absencí konkrétního ustanovení obsahující skutkovou podstatu přestupku řidiče, pak soud konstatuje, že nepovažuje za nezbytné, aby toto muselo být explicitně obsaženo ve výroku o vině provozovatele. Jak bylo vyloženo v předchozím

odstavci, dotčená skutková podstata je založena na tom, že provozovatel své vozidlo dostatečně nezajistí a umožní, aby bylo užito jiným řidičem v rozporu s právními předpisy (zde k jízdě vyšší rychlostí než maximálně povolenou), přičemž je zcela nerozhodné, zda samotný řidič skutečně přestupek spáchá či nikoliv. Dle soudu by provozovatel vozidla naplnil inkriminovanou skutkovou podstatu dokonce i v situaci, pokud by vozidlo řídila osoba, která by byla za přestupek nepostižitelná (např. pro nepřičetnost, nedostatek věku či pro vynětí z působnosti zákona o přestupcích např. z důvodu imunity). Podstatné je, zda jednání této osoby (řidiče) naplní znaky relevantního protiprávního jednání přičitatelného provozovateli, nikoliv to, zda lze přímo této osobě (řidiči) přičítat spáchání konkrétního přestupku. Soud má tedy za to, že kvalifikace konkrétního přestupku řidiče není nezbytnou součástí výroku o vině provozovatele vozidla, na rozdíl od kvalifikace protiprávního jednání odvíjejícího se od samotného užití vozidla v rozporu s dopravními předpisy (jež byla ve výroku prvostupňového rozhodnutí popsána dostatečně, srov. bod 50 výše).

50. Argumentuje-li žalobce v souvislosti s nedostatky výroku o vině závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 7. 2017, č. j. 62 A 169/2015 – 29, pak zdejší soud konstatuje, že závěry zmiňovaného rozsudku nejsou na nyní posuzovanou věc zcela přenositelné, neboť v dané věci zněla skutková věta ve výroku o vině provozovatele odlišně než ve věci nyní posuzované.
51. Nadto nelze přehlédnout, že v nyní posuzované věci byl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dokonce výslovně zmíněn odkaz na ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, jež upravuje skutkovou podstatu přestupku řidiče. Není tedy pravdou, jak je uváděno na str. 7 v bodě 51 žaloby, že by jednání vykazující znaky přestupku řidiče nebylo uvedeno ani v odůvodnění, neboť v protikladu s tímto tvrzením je inkriminovaný údaj na str. 2 prvostupňového rozhodnutí zmíněn zcela explicitně. Proto i kdyby soud vycházel z úvahy, že součástí výroku o vině provozovatele musí být i uvedení konkrétního přestupku řidiče, pak daném případě by byl tento nedostatek zjevně zhojen doplňujícím vysvětlením v rámci odůvodnění. V tomto směru soud poukazuje na závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, č. 3656/2018 Sb. NSS, ve kterém jsou specifikovány nároky na citaci konkrétních ustanovení, která je nutné ve výroku o vině uvést a která dohromady dávají skutkovou podstatu přestupku, který byl obviněnému kladen za vinu, a v němž bylo mj. konstatováno: *„Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“* S ohledem na uvedené soud uzavírá, že i kdyby (hypoteticky) trval na nutnosti zmínit ve výroku o vině provozovatele i konkrétní ustanovení o přestupku řidiče (na čemž však netrvá – viz bod 49 výše), pak ani za této situace by zjevně nebyl dán důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí, a to právě kvůli dodatečné specifikaci inkriminovaného ustanovení v odůvodnění rozhodnutí prvostupňového.
52. Pokud jde o nesouhlas žalobce a jeho zástupce se zveřejněním jejich osobních údajů a tohoto rozsudku na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, soud konstatuje,

že tato argumentace je z hlediska posouzení věci samé zcela bez významu, a proto se jí není třeba blíže zabývat. Pro stručnost lze odkázat na judikaturu správních soudů, která tuto otázku podrobně vypořádala (srov. např. rozhodnutí NSS ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 - 35, ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, či ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 - 33).

IV. Závěr a náklady řízení

53. S ohledem na výše uvedené soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
54. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. srpna 2021

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce